

Onrust als hobby

Het is kwart over tien op een gewone augustusochtend. Dinsdag. Ik ben al onrustig vanaf half negen, toen ik werd gebeld door de verwarmingsinstallateur; er ging bij hun onverwacht een afspraak niet door dus ze konden wel met onze ketel bezig. Ik vraag me af waar mijn onrust vandaan komt. Toch niet van dat telefoontje? Ongetwijfeld. Ik haat onverwachte wijzigingen, zo snel kan ik niet schakelen. Ik antwoordde de man aan de telefoon dat ik daar vanmorgen geen tijd voor had. Volgende week beter. Daarmee had voor mij de kous af moeten zijn.

Vervolgens kwam daar nog eens bovenop dat ik zojuist een mailtje kreeg met de mededeling dat afgelopen vrijdag de vrouw van een collega-journalist is overleden, ze was pas 47. Ik kende haar niet en hem had ik alleen een keer ontmoet bij een etentje van de uitgever. Ik wist niet eens dat ze ziek was of wat dan ook. Maar het raakt me hard.

Laat ik die onrust zo makkelijk binnenkomen of zit ie al in me en steekt de kop op bij een signaalte van de buitenwereld?

Ben ik soms bang dat ik die installateur teleurstel? Die zit nu met een gat in zijn agenda. Boos op mij. Volgende keer dat ie komt, pakt hij me terug. Levert half werk, sluit dingen en weet ik wat voor leidingen en zo verkeerd aan. Of helemaal niet. De afvoer op een stopcontact. Lekkage, overstroming, en als ik daar dan over ga bellen zegt hij: ‘O, dat is niet zo mooi. Ik zal even voor u in de agenda kijken, even zien, ja: wij hebben over drie maanden nog wel een gaatje. Schikt dat?’

En dat overlijdensbericht? Slaat mij dan meteen de angst om het hart dat ook mijn vrouw...? Ja, ik ben bang van wel. Soms durf ik mijn geluk gewoon niet voor lief te nemen. Want dat kan dan toch zeker niet waar zijn.

Ik laat mij niet uit het veld slaan. En mocht mij dat onverhoopt tóch overkomen, dan wil ik zelf kunnen bepalen wélk veld. Maar meestal staat de locatie van het veld al maanden van tevoren vast.

Ik heb al weken dat al mijn haverklappen zijn gevuld met momenten dat ik ontspannen zou kunnen genieten. Werk gedaan, klus geklaard, laat alle touwtjes nu maar los. De benen op tafel. Maar het genieten begint niet. Het is alsof ik nog weg moet. Momenten waarop ik mij voel als op het puntje van mijn stoel. Dat ik in de aanloop zit, bezig ben met het voorbereiden van... Ja, van wat? Dat het leven nog niet is begonnen, dat alles wat ik doe voelt als “een aanloop naar”. Dat “het nu” nog niet echt is. Dat dit er nog niet bij hoort, dat het allemaal nog moet gaan beginnen. Nog niet definitief. Maar wanneer begint het dán? Wanneer weet ik of ik in “het echt” zit?

Een eeuwigdurende aanloop, maar de sprong komt nooit. Mentaal dralen als daginvulling. Mijn gaan blijft hangen in de stap.

Alsof je in het bejaardenhuis nog de vraag wordt gesteld: ‘Wat wil je later worden?’

De avond ligt leeg voor me, ik hoef niks, alleen maar zweven en ontspannen. Drankje, sigaartje en een goeie film. Het nu is volkomen blanco, wil zich laten genieten, zonder diep nadenken. Maar overmorgen moet ik nog... En voor eind oktober staat in de agenda dat en dat en daarvoor moeten we nog zóveel en...

Eigenlijk ben ik bang dat ik doodgewoon niet durf te genieten. Want als ik geniet word ik daar kort daarna waarschijnlijk toch weer voor gestraft. Net of ik het mijzelf uiteindelijk niet gun.

De dag na die dinsdag (dat is meestal een woensdag) belt een goede vriend mij om te vertellen dat hij zijn baan kwijt is. 'Zie je wel' schiet het geniepig door mijn hoofd, 'en daarom zult gij niet genieten.' Veelbelovend slaat plots om in Ga terug naar Dorpsstraat, Ons Dorp. (Nee nee nee, ga niet langs Start, denk heus maar niet dat u 200 gulden ontvangt.) Boem dus. Dat is mijn bewijs. Ik loop weer eens rond op een wildvreemd veld en de rode kaart gaat al weer omhoog.

Het levenslang verkeren in een aanloop naar ooit het verlossende punt van berusting en definitiefheid is mijn bestemming. Ik verblijf de rest van mijn leven in een warrelig vacuüm. Zo vermoeiend. En van bevrediging geen sprake. Aan de andere kant: ik weet in ieder geval heel goed waar ik aan toe ben.

© Theo Bennes 2009